

ἐν 25, τ. 6, σ. 351–352.

«Ἡ κληρονομικὴ διαφορὰ . . . ἀνῆνέχθη εἰς τὸν . . . καπουδὰν πασᾶ . . . Ὅθεν . . . ἐπιτάττομεν ὑμῖν . . . νὰ περιγράφητε ἐν τῇ κοινῇ ὑμῶν ἀναφορᾷ . . . τίνες οἱ περὶ αὐτῆς νόμοι καὶ κανονικὰ ἔθιμα τῆς νήσου σας, διὰ νὰ γνωστοποιηθοῦσιν . . . καὶ οὕτω νὰ γίνη ἡ περὶ αὐτῆς διευθέτησις κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου . . .».

691

1820. Γράμμα, ἀπὸ 19 Ἰουνίου, τοῦ δραγομάνου τοῦ Στόλου Νικ. Μουρούζη,

πρὸς τὸν ταξιδάρην καὶ προεστῶτα καὶ ἐπιστάτα τῆς νήσου Μυκόνου, ἀνέκδοτον, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Μυκόνου 140.

« . . . ἐπειδὴ ἀρχαία συνήθεια καὶ τοπικὸς νόμος ἐπικρατεῖ, ὅτε θάτερος τοῦ ἀνδρογύνου ἄπαις ἐκμετρήσῃ τὸ ζῆν, παραχωρεῖται μὲν εἰς τὸν ζῶντα ἡ ἐξουσιότης καὶ ἐπικαρπία τῆς ἀκινήτου περιουσίας τοῦ τετελευτηκότος, ἄχρῃ οὗ διαμένει ἄγαμος, μεταφέρεται δὲ ἅπασα ἡ παντὸς εἶδους κινητὴ περιουσία εἰς τοὺς πλησιέστερους συγγενεῖς . . .».

692

1820. «Ἐγκόλπιον Χριστιανικόν», τῆς 27 Ἀπρ., ἐν Βαρσοβίᾳ. Ὑπογράφει: Α.Π. (απτᾶ)ς.
Ἐν 26, σ. 75–76.

693

1820. Προνόμια τῆς νήσου Χίου,

συμφώνως πρὸς τὴν Ἀπάντησιν τοῦ «Πανελληνίου», διὰ τοῦ Καποδίστρια, τῆς 18/30 Ὀκτ. 1828, πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Συμμάχων Αὐλῶν, ἐν 228, τ. 11, σ. 321–323.

« . . . εἰς τὰ 1820 τὸ διοικητικὸν σύστημα τῆς Χίου ἔκειτο ἐπὶ τῶν ἀκολουθῶν βάσεων. Ὁ σουλτάνος ἔστελλε κατὰ διετίαν ἓνα διοικητὴν, . . . ὅστις πληρῶνων ποσότητα τινα εἰς τὸν κύριόν του, ἐδιοικοῦσε τὴν νῆσον δι' ἰδιὸν του λογαριασμόν. Εἶχε δὲ οὗτος καὶ ἓνα ἀστυνόμον, λεγόμενον σούμπασην . . . Ἐνας κριτῆς τοῦρκος (καδῆς) ἐστελλετο ἀπὸ τὴν Κπ. καὶ αὐτὸς ἐθεώρει τὰς ἀφορώσας τοὺς τούρκους καὶ ραγιάδες πολιτικὰς καὶ ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις, ἔχων ὡσαύτως ἀπεριόριστον διάρκειαν. Ἐστελλετο προσέτι ἀπὸ Κπ. καὶ ἓνας τοῦρκος διὰ τὴν σύναξιν τῆς μαστίχης (σακίς) . . . Ἐκτὸς τῶν Ἀρχῶν τούτων, ἡ Ὁθωμανικὴ Πόρτα ἀνεγνώριζε τὴν Κοινότητα ἢ Δημογεροντίαν τῆς Χίου, συγκειμένην ἀπὸ 5 ἐντοπίους πολίτας, κατ' ἔτος ἀνανεουμένους. Ἡ Ὁθ. Πόρτα ἀπετείνετο πάντοτε πρὸς αὐτοὺς δι' ὅλας τὰς ὑποθέσεις τὰς ἀφορώσας τοὺς ραγιάδες, καὶ δι' ὅλας τὰς περὶ χρημάτων ἐκτάκτους καὶ καταχρηστικὰς ἀπαιτήσεις της. Οἱ Δημογέροντες εἶχον ἀντιπροσώπους εἰς Κπ., ἐκλεγομένους ἐνιαυσίως μεταξὺ τῶν ἐμπορευομένων εἰς ταύτην τὴν πόλιν Χίον . . . Παρεκτὸς τῆς Δημογεροντίας, εἶχεν εἰσέτι ἡ νῆσος πολιτικὰς χριστιανικὰς Ἀρχάς, μᾶλλον ἢ ἥττον ἐξαρτωμένας ἀπὸ ἐκείνην. Οἱ Δημογέροντες οὗτοι, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὰ ἔθιμα καὶ τὰς αποφάσεις διαφόρων Συνελεύσεων τῶν Προκρίτων τοῦ τό-

